



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Elišky Mrázkové a JUDr. Pavla Vlacha v právní věci

žalobkyně: **PhDr. J. H.** narozená dne [redacted]  
bytem [redacted]  
zastoupené advokátem JUDr. Martinem Korbařem  
sídlem Praha 2, Lublaňská 507/8

proti  
žalovanému: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČ 00025429  
sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/97  
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových, IČ 69797111  
sídlem Praha 2, Rašínovo nábřeží 390/42

**o zaplacení částky 770 000 Kč s příslušenstvím,**

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 23. října 2018, č.j. 10 C 135/2017 - 307,

**takto:**

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve vyhovujícím výroku o věci samé **mění** tak, že se žaloba s návrhem na zaplacení částky 390 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně od 30. 9. 2017 do zaplacení **zamítá**.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 18 356 Kč k rukám advokáta JUDr. Martina Korbaře do 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žalobkyně **je povinna** zaplatit žalované na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 1 050 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.



žalobkyně, když řekla, že se necítí vinnou. Žalobkyni slovně podpořil tehdejší místopředseda vlády [REDAKCE]. Byla trestně stíhána za to, že [REDAKCE]

[REDAKCE] V roce 2015 byla žalobkyně citována sdělovacími prostředky, když uvedla, že důvod, pro nějž byla obžalována, jí dosud není jasný. Trestní řízení vedené proti ní nesla žalobkyně špatně, pocítovala ztrátu prestiže, možnosti svého dalšího uplatnění, byl nepříznivě zasažen i její osobní život. V červnu 2015 sdělovací prostředky informovaly veřejnost, že žalobkyně a další dva státní úředníci byli soudem osvobozeni, protože podle něj se úmyslného jednání nedopustili. Podle odůvodnění rozsudku odvolacího soudu (Vrchního soudu v Praze) z ledna 2017, byla [REDAKCE] úředníci provedli, co bylo v jejich silách. [REDAKCE]

[REDAKCE] Nebyli lehkomyšní, nejednali nedbale, zaměřili se na kontrolu, a pokud nedokázali odhalit sofistikovanou trestnou činnost ostatních obžalovaných, nelze jim to klást za vinu. Toto odůvodnění rozsudku převzaly i sdělovací prostředky. Žalobkyně u žalovaného jako organizační složky státu podle § 6 zák. č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb. (notářský řád) dále jen OdpŠk tento sporný nárok předběžně uplatnila dne 29. 3. 2017 (§ 14 odst. 1 a 3, § 15 odst. 2 OdpŠk). Šestiměsíční lhůta k úplnému uspokojení žalobkyně uplynula dne 29. 9. 2017 a žalovaná se ocitla v prodlení den po té. Usnesení o zahájení trestního stíhání (§ 160 odst. 1 tr. ř.) je nezákonným rozhodnutím podle § 8 odst. 1 OdpŠk, když jako v této věci, trestní stíhání neskončí pravomocným odsouzením (viz rozsudek NS ČR sp. zn. 25 Cdo 1487/2001). Žalobkyně byla zproštěna obžaloby, čímž je dána odpovědnost žalované za škodu, respektive nemajetkovou újmu vzniklou žalobkyni z titulu vydání nezákonného rozhodnutí (§ 7 odst. 1 a § 31a odst. 1 OdpŠk). V případě vydání nezákonného a později zrušeného rozhodnutí, není dána vyvratitelná domněnka, že tím byla způsobena dotčené osobě imateriální újma. Naopak, je na žalobkyni, aby spolu s odpovědnostním titulem tvrdila a prokazovala existenci skutečností, které lze právně kvalifikovat jako porušení konkrétního práva žalobkyně a vznik nemajetkové újmy v příčinné souvislosti s danými skutečnostmi. Jen dojde-li soud po provedeném dokazování k závěru, že odpovědnostním titulem byla porušena konkrétní práva žalobkyně a že v důsledku toho žalobkyni vznikla nemajetková újma, může se zabývat otázkami formy a případně výše zadostiučinění podle § 31a odst. 1 a 2 OdpŠk (viz R 67/2016).

3. Každé trestní stíhání výrazně zasahuje do osobního života jednotlivce, dotýká se jeho cti a dobré pověsti, tím spíše, jedná-li se o obvinění liché, což bylo později pravomocně potvrzeno zprošťujícím rozsudkem soudu, podle kterého skutek, z něhož byla žalobkyně obžalována, nebyl trestným činem (viz náleží Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 590/08). V souzeném případě trestní stíhání poškodilo žalobkyni zejména v profesní oblasti, byla poškozena její čest, dobrá pověst, došlo k zásahu do jejího soukromého života. Soud prvního stupně se tedy zabýval tím, zda je dostatečným zadostiučiněním konstatování nezákonnosti rozhodnutí, nebo zda žalobkyni náleží zadostiučinění v penězích. Při stanovení formy či výše zadostiučinění se vychází z povahy trestní věci, z délky trestního stíhání, následků způsobených trestním řízením v osobnostní sféře poškozené (žalobkyně) a soud také přihlédne k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je, její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva namísto jen tehdy, když by se z hlediska obecné slušnosti poškozené satisfakce skutečně dostat mělo. S ohledem na hrozbu trestem odnětí svobody žalobkyni v trvání 3 až 10 let a vzhledem k tomu, že trestní stíhání trvalo po dobu 4 let a 9 měsíců soud prvního stupně dospěl k závěru, že peněžní odškodnění za nemateriální újmu je na místě. Povaha trestné činnosti, pro kterou byla žalobkyně stíhána, zpravidla působí velké společenské odsouzení poškozené, tím spíše, je-li to škoda velkého rozsahu [REDAKCE]. Žalobkyně se měla dopustit jednání, za které byla souzena v postavení vysoké státní úřednice. Celý svůj profesní život žalobkyně věnovala práci pro stát, její

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

nadřízený [REDAKCE] ji hodnotil jako loajální, slušnou a pečlivou úřednici. Byla odvolána z funkce a zařazena na jinou funkci, s čímž byl spojen podstatný pokles jejího příjmu, což se projeví jako ztráta na důchodu.

4. Soud prvního stupně odkázal na R 67/2016, podle kterého výše zadostiucnění přiznaného podle § 31a odst. 2 OdpŠk na náhradě nemajetkové újmy způsobené trestním stíháním skončivším zproštěním obžaloby, musí odpovídat výši zadostiucnění přiznaného v případech, které se s projednávanou věcí v podstatných znacích shodují; významnější odchylka je možná jen tedy, bude-li soudem řádně a přesvědčivě zdůvodněna. Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích shodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrad nemajetkové újmy. Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do stanoveného zadostiucnění, to je proč je přiznané zadostiucnění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiucněním přiznaným z jiného právního důvodu.
5. Za nejvhodnější případy ke srovnání s projednávanou věcí, zejména z důvodu značné medializace trestního stíhání a také z důvodu obdobných zásahů do osobnostní sféry poškozených, je věc rozhodovaná u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Co 421/2014. U případu žalobkyně měl být poskytnut dvojnásobek odškodnění s ohledem na dvojnásobnou délku řízení a vzhledem k trojnásobně vyšší hrozící trest. Srovnatelnou je i věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 20 Co 10/2014, kdy žalobkyni by měl být poskytnut dvojnásobek odškodnění s ohledem na dvojnásobnou délku řízení, protože s prodlužující se délkou řízení roste i způsobená újma. Ke srovnání lze použít i věc rozhodovanou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 C 375/2015, ale u případu žalobkyně by mělo být odškodnění zvýšeno vzhledem na její věk, jakož i na to, že ve srovnávaném případě byla obnovena podnikatelská činnost poškozeného, utlumená trestním řízením. V nyní souzeném případě u žalobkyně jako zaměstnankyně státu k obnově pracovního zařazení nedošlo. Dalším případem projednávaným u Městského soudu v Praze byl případ vedený pod sp. zn. 69 Co 99/2016, protože v oné věci došlo k významnějším zásahům do osobnostní sféry poškozeného.
6. Soud prvního stupně tak pokládal za přiměřené odškodnění částku 570 000 Kč, tedy 10 000 Kč měsíčně po dobu 57 měsíců. Tato celková částka podle soudu prvního stupně nevybočuje z přiznávaného odškodnění v obdobných případech. Odškodnění se pohybuje v částkách od 2 500 Kč do 12 000 Kč za měsíc trestního stíhání. Soud prvního stupně přihlédl i k tomu, že žalobkyně bude poškozena v přímé příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím i do budoucna, kdy bude vykazovat ztrátu na důchodu jako důsledek snížení příjmu, k němuž došlo v příčinné souvislosti s odvoláním z funkce a zařazením na méně placenou práci po vydání nezákonného rozhodnutí o vznesení obvinění. Žalovaná zaplatila žalobkyni na náhradu nemajetkové újmy dne 16. 11. 2017 částku 180 000 Kč, a tak ji soud prvního stupně ve výroku I zavázal k náhradě dalších 390 000 Kč s příslušenstvím tvořeným 8,05 % úroky z prodlení ročně z částky 390 000 Kč od 30. 9. 2017 do zaplacení a úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 180 000 Kč od 30. 9. 2017 do 16. 11. 2017. Úroky z prodlení jsou odůvodněny ust. § 1970 o.z. a § 2 vl. nař. č. 351/2013 Sb., kterým se určuje výše úroků z prodlení a nákladů spojených s úhradou pohledávky. Žalobkyně nárok na náhradu nemajetkové újmy uplatnila u žalovaného dne 29. 3. 2017, šestiměsíční lhůta uplynula dne 29. 9. 2017 a v prodlení je žalovaná od 30. 9. 2017. Ve zbylé části, v níž se žalobkyně na žalovaném domáhala zaplacení částky 380 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této částky od 30. 9. 2017 do zaplacení, žalobu ve výroku II zamítl. O nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně ve výroku III podle zásady úspěchu ve sporu, který byl na straně žalobkyně (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). V této věci byla úspěšná žalobkyně, když výsledek řízení se projevil tím, že žalovaná dosáhne uložením povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu nebo poskytnout žalobkyni morální satisfakci, popřípadě dosáhne konstatování porušení práva. Tento výsledek sporu lze hodnotit podle zásad úspěchu ve věci obdobně jako plný úspěch, třebaže žalobkyni nebylo přiznáno vše, oč žádala (viz R 40/2014).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

7. Proti tomuto rozsudku podala včas přípustné odvolání žalovaná a napadla jím vyhovující výrok o věci samé I a na něm závislý výrok o nákladech řízení III. Vytkla soudu prvního stupně nesprávná skutková zjištění, a že rozsudek v napadené části spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Odvolatelka vytkla soudu prvního stupně, že odškodnění za imateriální újmu poskytnuté žalobkyni ve výroku I ve výši 390 000 Kč se vším příslušenstvím je v okolnostech této věci nepřiměřeně vysoké. Tuto vlastnost má, pokud převyšuje částku 180 000 Kč s příslušenstvím, kterou žalovaná žalobkyni zaplatila dne 16. 11. 2017 a o níž žalobkyně v průběhu sporu vzala žalobu zpět. Šlo o přiměřené odškodnění za imateriální újmu představovanou 57 měsíci trvání trestního stíhání žalobkyně, jež neskončilo jejím odstoupením. Žalovaná při úvahách o výši přiměřeného zadostiučinění přihlédla k okolnosti, že žalobkyně byla obviněna z trestné činnosti, kterou měla spáchat v souvislosti s výkonem povolání a věc byla rozsáhle medializována. V případech obdobných a v podstatných znacích shodných s případem žalobkyně, bylo poskytnuto odškodnění, které přibližně odpovídá zadostiučinění poskytnutému dobrovolně žalovanou. Dále odvolatelka poukázala na rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo 4280/2011, podle kterého porušení presumpce nevinny ze strany médií nelze připisovat k tíži státu. Nepovažuje za důvodné další navýšení ze strany soudu prvního stupně z důvodu medializace jejího případu. Z případů zaslaných soudu prvního stupně vyplynulo, že výše zadostiučinění v obdobných případech byla srovnatelná s výší zadostiučinění poskytnutého žalovanou žalobkyni dobrovolně. Oproti srovnatelným případům činí výše zadostiučinění částku nepřiměřenou. Pokud jde o rozmezí poskytovaného zadostiučinění (2 500 Kč až 12 000 Kč, ale i 36 250 Kč za měsíc trestního stíhání), není toto rozmezí hodnověrně odůvodněno, nejsou uvedena konkrétní rozhodnutí. Žalovaná konečně nesouhlasí se soudem prvního stupně, když ve výši přiměřeného zadostiučinění vzal v úvahu ztrátu na důchodu žalobkyně. Soud prvního stupně zohlednil kritérium svou povahou spočívající v rovině potenciální majetkové škody a ne nemajetkové újmy, která je předmětem tohoto řízení. Majetková škoda v tomto řízení nárokována nebyla a není vyloučeno, že bude uplatněna v jiném řízení. Toto kritérium překračuje rámec žalobou uplatněného nároku. Žalovaná navrhla, aby byl vyhovující výrok o věci samé I a výrok III o nákladech řízení zrušen a věc aby byla v rozsahu tohoto zrušení vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
8. Žalobkyně vyvracela důvody odvolání. Uvedla, že žalovaná napadla výši přisouzené částky ve srovnání se svým výpočtem majetkového zadostiučinění a nesouhlasí s navyšováním zadostiučinění v porovnání se srovnatelnými případy, které uvedla sama. V případě žalobkyně jde o dlouholetou státní úřednici, kterou stát tímto bezdůvodným trestním stíháním dehonestoval, přeřadil na jinou, méně placenou práci a nyní když ji má poskytnout přiměřené zadostiučinění, snaží se toto důvodně žádané odškodnění snížit. Žalobkyně navrhla rozsudek soudu prvního stupně v napadených výrocích potvrdit a žalobkyni přiznat náhradu nákladů odvolacího řízení.
9. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně v mezích, v nichž se odvolatelka domáhá tohoto přezkoumání včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§§ 212, 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné.
10. V zamítavém výroku o věci samé II nebyl rozsudek soudu prvního stupně napaden, a tak zůstal podle § 206 odst. 2 o.s.ř. stranou přezkoumné činnosti odvolacího soudu.
11. Odvolací soud po přezkumu napadeného rozsudku konstatuje, že soud prvního stupně dospěl po provedeném dokazování ke správným skutkovým zjištěním, jimž ostatně žalovaná nic nevytýká a brojí výlučně proti jejich právnímu posouzení. Se skutkovými závěry soudu prvního stupně se tak odvolací soud jako se správnými ztotožňuje, a v podrobnostech na ně odkazuje. Soudem prvního stupně na podkladě takto správně zjištěného skutkového stavu provedené právní posouzení věci však odvolací soud sdílí jen zčásti a s přihlédnutím k odvolacím námitkám žalované a stanovisku žalobce k nim uvádí, že Nejvyšší soud ČR konstatoval, že zadostiučinění za nemajetkovou újmu působenou trestním stíháním, které neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, se

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

poskytuje podle § 31a OdpŠk, který je normou s relativně neurčitou hypotézou, která není stanovena přímo právním předpisem, a jež tak přenechává soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil sám hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Soud tak při stanovení formy, či výše zadostiučinění má vyjít především: 1/ z povahy trestní věci, když tímto kritériem se má na mysli zejména závažnost trestného činu kladeného poškozené (žalobkyni) za vinu, neboť ta zpravidla přímo úměrně zvyšuje intenzitu, s jakou osoba poškozená konkrétním trestním stíháním proti ní vedeným negativně vnímá, 2/ délka trestního řízení; toto kritérium zohledňuje to, po jak dlouhou dobu zásah do osobnostních složek jednotlivce v důsledku proti němu vedeného trestního řízení trval. 3/ následky způsobené trestním řízením v osobnostní sféře poškozeného. Vedle toho je třeba při stanovení formy a výše zadostiučinění přihlídnout k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Forma a výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, to je její přiznání je nad rámec konstatování porušení práva na místě jen tehdy, když by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (viz R 122/2012). Žalobkyně byla jistě poškozena trestním řízením, které bylo proti ní vedeno, to je, v jeho důsledku jí vznikla imateriální újma. Byla ohrožena úhrnným nepodmíněným trestem odnětí svobody, popřípadě vedlejšími tresty (zákaz činnosti, peněžitý trest, protože se mělo jednat o majetkovou hospodářskou trestnou činnost). S přihlédnutím k následkům v osobnostní sféře, je i podle odvolacího soudu nepochybné, že odškodnění je třeba poskytnout ve formě peněžní. Délka řízení, v tomto případě 4 roky, 8 měsíců a 23 dnů, tj. 56 měsíců a 23 dnů byla soudem prvního stupně shledána přiměřenou. Nejvhodnějšími případy pro srovnání s projednávanou věcí, z důvodu medializace trestního stíhání a z důvodu zásahů do osobnostní sféry poškozených jsou případy rozhodované u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Co 421/2014, 20 Co 10/2014 a 69 Co 99/2016. Odvolací soud sdílí úvahy soudu prvního stupně, jimiž zvažoval faktory svědčící obecně vyššímu nebo naopak nižšímu odškodnění ve věcech vedených u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 19 Co 421/2014, 20 Co 10/2014 a 29 Co 375/2015. Jejich vyhodnocením však odvolací soud dospěl oproti soudu prvního stupně k závěru, že adekvátní peněžní satisfakci poskytnutou žalobkyni jako poškozené trestním stíháním je částka 180 000 Kč, kterou jí za tímto účelem poukázala žalovaná dne 16. 11. 2017. Tato částka odpovídá podle názoru odvolacího soudu přiléhavěji soudem prvního stupně uvažovaným srovnatelným případům.

12. Vzhledem k délce proti žalobkyni vedeného trestního řízení 56 měsíců a 23 dnů (to je 56,7 měsíců) vychází měsíční odškodnění 3 174,60 Kč. V soudem prvního stupně srovnávaných věcech, a to věci vedené pod sp. zn. 19 Co 421/2014, bylo žalobci poskytnuto přiměřené zadostiučinění ve výši 100 000 Kč a jeho trestní stíhání trvalo rok a téměř 11 měsíců. Na měsíc pak připadá odškodnění 4 348 Kč (100 000 : 23). V tomto případě byl žalobcem [REDAKCE] [REDAKCE] místě bydliště obecně znám. Ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 20 Co 10/2014 trvalo trestní řízení proti poškozenému od 2. 7. 2010 do 15. 2. 2012, počítáno 1,5 roku, to je 18 měsíců a odškodnění za imateriální újmu činilo částku 80 000 Kč, což je měsíčně 4 444 Kč. Věc byla v tomto případě medializována, poškozený musel změnit zaměstnání, trestní stíhání mělo negativní vliv i na jeho rodinný a osobní život tak, jako i u žalobkyně. Ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 29 Co 375/2015 bylo žalobci, poškozenému, poskytnuto odškodnění za dvě imateriální újmy způsobenou postupně nezákonným trestním stíháním ve výši 550 000 Kč. Trestní stíhání, které neskončilo vydáním odsuzujícího rozsudku trvalo od 9. 5. 2005 do 11. 12. 2012, to je 7 let a 6 měsíců. Z toho vychází částka 5 729 Kč měsíčně. Poškozený byl první dva dny trestního řízení v cele předběžného zadržení, případ byl medializován, zasažen byl negativně jeho osobní a rodinný život byla utlumena i žalobcova vědecká kariéra, což není případ žalobkyně, která se vědeckou publikační činností nezabývala. Měsíční částky odškodného jsou tedy v této nyní souzené věci na straně jedné (3 174,60 Kč) a ve srovnávaných věcech na straně druhé (4 348 Kč, 4 444 Kč a 5 729 Kč) obdobné. Částka 180 000 Kč se odvolacímu soudu jeví vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, jako nejvíce vystihující situaci žalobkyně. Je to částka

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

adekvátní i dalším přiznaným odškodněním, případům, v nichž byli poškození stíháni pro majetkové delikty, za které nebyli odsouzeni. Jde o věci později řešené Nejvyšším soudem ČR sp. zn. 30 Cdo 2236/2017 a 30 Cdo 1714/2014.

13. Proto odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé I změnil tak, že žalobu, aby žalovaná byla zavázána zaplatit žalobkyni částku 390 000 Kč s 8,05 % úrokem z prodlení ročně z této jistiny od 30. 9. 2012 do zaplacení, zamítl (§ 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř.). Pokud jde o úrok z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 180 000 Kč od 30.9.2017, kdy uplynula doba 6 měsíců po předběžném uplatnění nároku do 16.11.2017, kdy žalovaná zaplatila na náhradu imateriální újmy částku 180 000 Kč, tato část výroku I týkající se plnění nad rámec dobrovolně poskytnutého zadostiučinění, nebyla odvoláním žalované dotčena, a tak v tomto rozsahu zůstala stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu.
14. Protože odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé, rozhodl o nákladech řízení u soudu prvního stupně (§§ 224 odst. 1 a 2, 142 odst. 1, 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř.).
15. Tyto náklady řízení před soudem prvního stupně se skládají ze soudního poplatku ve výši 2 000 Kč a mimosmluvních nákladů právního zastoupení advokátem. Tarifní hodnota je podle § 9 odst. 4 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb. 50 000 Kč a sazba mimosmluvní odměny činí podle § 7 bodu 5 stejné vyhl. 3 100 Kč. Do částečného zpětvzetí žaloby o 180 000 Kč usnesením soudu prvního stupně ze dne 11. 12. 2017, č.j. 10 C 135/2017 – 242, které nabylo právní moci dne 16. 1. 2018 byla procesně úspěšná žalobkyně (§ 146 odst. 2 věta druhá o.s.ř.). Žalovaná zaplatila 180 000 Kč 16. 11. 2017 a řízení bylo zastaveno co do této částky z procesního hlediska ohledně důvodně podané žaloby (viz R 40/2014). Do té doby úspěšné žalobkyni tedy náleží náhrada nákladů řízení za 4 úkony právní služby a čtyřikrát paušál (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Náklady se vypočítávají z úkonů, jimiž byly příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, doplnění žaloby a její částečné zpětvzetí. Výpočet je:  $(4 \times 3\,100) + (4 \times 300) = 13\,600$  Kč. K tomu náleží podle § 137 odst. 3 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb. Daň je 2 856 Kč, součet je 16 456 Kč. K tomu náleží soudní poplatek ve výši 2 000 Kč a výsledek je 18 356 Kč. Tuto částku bylo uloženo žalované zaplatit ve prospěch žalobkyně k rukám jejího právního zástupce (§ 149 odst. 1 o.s.ř.) ve lhůtě k plnění podle § 160 odst. 1 o.s.ř.). Za část nákladů řízení u soudu prvního stupně, kdy byla úspěšná, žalovaná náklady řízení nežádala, a tak jí je odvolací soud nepřiznal.
16. V odvolacím řízení byla úspěšná žalovaná a účtovala za tři úkony právní služby, a to za sepis odvolání, zastoupení žalovaného na odvolacích jednání dne 15. 5. 2019 a 22. 5. 2019 částku 1 050 Kč a odvolací soud žalované tuto částku přiznal (§ 1 odst. 3 písm. a/ a c/ a § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb.).

#### Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně rozhodujícího v této věci ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Praha 22. května 2019

JUDr. Vladimír Fučík v. r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.